

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1625

Cap. II. De vocatione Diuina, Deique inspirationibus, in quibus illa consistit,
& eius effectibus ad conuertendos peccatores.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39652

tibi defis; ac similiter agnoscere, qua ratione sufficientem diligentiam adhibere possis, nē tua voluntas defit in cooperatione cum diuina: perlege attentius, quæ in huius Tractatus progressu dicturi sumus, ad rebelles peccatorum voluntates expugnandas: qua expugnatione expedita, tales afferemus rationes, quæ dubia tua omnia etiam expediant.

CAPVT II.

DE VOCATIONE DIVINA, DEI QVE
 inspirationibus; in quibus illa consistit, & eius effectibus ad conuertendos peccatores.

AD PROFERENDA in lucem magnalia, quæ in diuinarum Vocationum abyssu continentur, ne in re grauissima cæcè progrediamur: operæ pretium erit initio explicare, quid sit ipsa Vocatio, & quibus vocibus verbisque fiat. Quemadmodum enim homo, quem DEVS vocat, duabus partibus constat, externa scilicet siue visibili, hoc est corpore; & interna ac inuisibili, scilicet anima: Ita (teste S. Thoma) vocatio diuina duas similes partes complectitur: Exteriorem, quæ pulsibus verbisque fit, quæ corporis sensibus percipiuntur; cum DEVS D. N. per alios homines, Concionatores præcipue vocat, inuitatque peccatores, vt conuertantur, & pœnitentiam agant: & Interiorem, quæ est ipsiusmet Dei, intus ad corda loquentis, vocibus & verbis occultarum suarum inspirationum & illustrationum; iaculando scilicet repente bonas aliquas cogitationes, sanctosq; affectus, quibus allicit, persuadet, ac permouet ipsos peccatores, vt miserandum peccati statum deserentes, ad felicem gratiæ statum se transferant. Sicut dixit Apostolus: quod DEVS *avocauit nos, & eripuit de potestate tenebrarum, & translulit in regnum filii dilectionis sue: in quo habemus redemptionem per sanguinem eius, remissionem peccatorum.* Absq; hac interna vocatione, externa sola parui esset momenti, & instar corporis sine anima: quemadmodum idem Apostolus dixit: *c neq; qui plantat est aliquid, neque qui rigat, proponens tantū exterius veritates; sed qui incrementum dat* DEVS, & internum earum sensum: efficiēs in anima tres admirandos effectus, propter quos S. Concilium Tridentinum, Sanctique Patres, hanc vocationem varijs nominibus appellant. *Primus effectus fit in ipso intellectu, cui manifestat veritatem, quam expedit illum seire: ideoque Illustratio appellatur, Colloquium DEI, aut Verbum interius, & GRATIA EXCITANS, quæ peccatorem veluti dormientē excitat. Secundus effectus fit in volūate, quā allicit, inclinātq; vehemēter ad bonum, quod ipsi deest: ac propterea dicitur Inspiratio, Impulsus, Impetus, Deiq; tactus, quo tangit ipsum cor, Scintilla ignis Spiritus S. & GRATIA PRÆVENIENS: ea enim præ-*

Leff. 6. in
 cap. 8. ad
 Rom.

1. Thess. 2.
 12. b. Colos.
 1. 13.

1. Cor. 3. 7.
 Tres effectus
 Vocationis.
 Sess. 6. c. 5.

1.
 Intellectus

2.
 voluntatis

ad Ioan. 3. 8.

3.
Corporis.Hom. 1. in
Matth.Homil. 5. in
Matth.De Nomin.
Hebrai. in
Ruth. &
Glossa hic.

e Luc. 11. 21.

Spirituale
sermone.

f Matth. 12

29.

Mar. 3. 27.

uenit liberum nostrum arbitrium, & ingreditur DEVS in potetias & facultates nostras, tanquam absolutus earum Dominus, propter quod dixit Saluator noster: *d Spiritus ita ubi vult, & sicut vult, spirat*, vt nemo possit inspirationis eius ingressum impedire: licet libertate relinquat, eam acceptandi: aut eide resistendi. Hinc tertius sequitur effectus in ipsa carne, cuius insultus, passionumque violentie debilitantur & marcescunt, ne sint impedimento, quod minus boni motus & spiritus affectus percipiantur, ac propterea hic effectus appellatur *DEI tactus, stimulus & aculeus*: pungit enim, ac pungendo vrget. Hos tres admirandoseffectus inclusit non sine magno mysterio Spiritus S. in nomine nostrae RVTH, quasi prognosticon eorum, quae in eius conuersione erant euentura. Nam (vt S. Chryso. vel auctor Imperfecti perpendit) nomina Patrum Antiquorum, nominatim verò progenitorum Messiae (inter quos etiam RVTH numeratur) non casu aliquo fuerunt imposita; sed propter aliquam causam, à diuina prouidentia ita dispositam, ad significandum aliquid eius euenturum, quibus ea imponebantur. Quam obrem credendum est, hoc nomen RVTH, (quod eodem Doctore teste, *inpiratione* significat, aut *illustrationem*) ei impositum, eò quod absque caelesti illustratione & inspiratione non potuisset illa dicere, quod dixit, nec facere, quod fecit. At S. Hieronymus plus addit, dicens, hoc nomen significare *videntem vel festinantem, aut desierentem*: quasi tres haec significationes tres illos admirandos diuinae inspirationis effectus ad conuersionem & iustificationem peccatorum vrgetdam & promouendam exprimeret. Ad cuius rei ampliore declarationem aduertendum est, diuinam vocationem esse ad instar conflictus ac certaminis cuiusdam spiritualis, quo DEVS D. N. peccatoris animam à Dæmone possessam debellat, & expugnat: id quod Christus expressit, dicens: *e cum fortis armatus custodit atrium suum, in pace sunt ea, quae possidet, si autem fortior eo superueniens vicerit eum, vniuersa arma eius auferet, in quibus confidebat, & spolia eius distribuet*. Quodnam hoc atrium est, nisi anima peccatoris, quam dæmō tanquam suam possidet, habetque valde septam, ne quis eam auferre possit? Intellectus enim circumdatus est tenebris, ignorantibus, erroribus, ac deceptionibus; voluntas peruersis ad seipsam, suumque appetitum propensionibus cincta: quibus vt obsequatur, peccatis seipsam onerat; caro onerata est passionibus, à quibus ad bona delectabilia raptatur. Haec arma sunt, in quibus confidit Satanas, vt secure ac pacifice miseram animam possideat. Sed Omnipotens DEVS noster, creaturae suae vicem dolens, animam illam expugnare contendit; eamque dæmoni in pugna iusta auferre: non violenter; (quia peccata per liberum arbitrium admitta, non possunt absque libero eius consensu aboleri) sed ea pugnandi ratione, vt liberè & sponte illa velit à tali seruiture exire. Quod vt perficiat, supremus noster Dux, imprimis alligat fortem illum armatum: *f quomodo enim (ait) potest quisquam intrare in domum fortis,*

et vasa

Et vasa eius diripere, nisi alligauerit fortem: Quid autem est, (ait S. Aug.) illi m ligate; nisi omninò reuocare, aut certè moderari facultatem, quã prius æ mon accepit, ad tentandum peccatorem; ne scilicet ad eò vehemente tunc tentet, sicut alias; aut quemadmodũ deprauiata eius voluntas vellet: enim Deus non ligaret eius manus: tanta est eius crudelitas, vt sciam atq; peccatorẽ sibi subijceret, tractaret tanquã *glanaticũ* illum demoniacũ, quẽ reddidit h *cacũ, surdũ, mutũ, furiosũ*, ac mente captum, occludens oẽs vi. s. & portas, quibus remediũ posset illi aduenire: nisi Deus ipse, omnipotentia suauitẽs, stupẽda aliqua vocatione eũ liberaret. Quare vel aufert illi, vcl hebetat præcipua arma, quibus ille cõfidit: maledictas videlicet suggestiones, quibus animã facultates omnes cõturbat: efficit enim Deus, vt vel omninò taceat, quamdiu loquitur Deus; vel si loqui illum permittit, tantam moderatiõnem præscribit, vt attentionem non impediãt ad ea, quã Deus loquitur ad cor, vt sibi illud subijciãt.

§. 1. *Quosnam effectus vocatio lumine caelesti perficiat.*

ALLIGATO hoste, vt prædictũ est, incipit Deus D. N. oppugnationẽ animã globis, hastis, & sagittis illustrationũ & inspirationũ celestium, quas tãto impetu iaculatur, vt tota animẽ domus cũ suis omnib; facultatib; cõtremiscat. Vt plurimũ verò assultũ primũ auspicatur ab intellectu peccatoris, ignorãtijs & erroribus obscurato: in quẽ globos illustrationum instar fulminũ & fulgurũ mittit; qui ita internos eius oculos clarificãt, & aperit: vt aduertat, q; antea nõ videbat; & agnoscat, q; ignorabat, aut nõ tanti faciebat; aut certè, vt modo quodã valde dissimili iam videat, quã antea soleret: tãta. n. vi interius lumẽ, sensumq; veritatũ, quas à cõtentionatoribus audit; aut in libris legit, aut repẽtẽ in memoriã incidũt, impertunt, vt (quẽadmodum apud Iob dicitur) *a totũ cor torqueatur, expauescat ac de loco suo emoneatur*; & loco sc. infidelitatis, vt in Ecclesiã inducatur; & de statu peccati, vt cõstituat in gratia; & à creaturis omnibus, vt cõuertatur ad suũ creatorẽ. Et illud Dauidis: *c illuxerũt fulgura, & coruscationes tũs orbi terre: VIDIT, & cõtremuit terra*. Vtinã dixisset nobis Propheta Sanctus, qualnã res fulgura illa & coruscationes terrã manifestarũt, quarũ aspectu terrã cõtremuit, & cõtremuit! fulgura & coruscationes repente super terrã peccatoris illucẽscẽtes, sunt incogitata Spiritus S. illustrationes, quibus duplicẽ illi manifestat abyssum: alterã propriarum miseriarum, diuinarum misericordiarum alteram: vt peccatoris terrã ad perfectã suã conuersionẽ portas aperiat.

PRIMUM enim, si peccator sit infidelis, per hoc lumen videt ignorantia, in qua vixerit; scẽtã suã falsitatem, falsãq; religionis deceptionem: & erubescit, quod pro DEO habuerit Idola; pro luce, tenebras; pro veritate, mendacia; vitiaque pro virtute. Quod si fidem verã iam habeat, eodem lumine aduertere, ac sentire incipit miserias omnes nequã mundi, in quo habitat,

lib. 20 de
ciuit. c. 8.

g. Matth. 17.

+

Mar. 9. 24.

Christus al
gat Demo
nem.

a Iob. 17. 11.
b c. 37. 1.

c Psal. 76.
9. 96. 4.

1.

peccatorum suorum scditatem; propria damnationis periculum; bonorū, quæ possidet, aut habere cōtendit, vanitatem; breuitatem vitæ; horæ mortis incertitudinē; diuini Iudicij seueritatē, terribilitatē inferni, ac tremendā DEI iram illi minātis. Harū rerum aspectu timet, tremit, ac contremiscit: & hic timor incipit ipsum ex loco suo, maloque statu, in quo est; & peccandi occasione, in qua versatur, educere: & nonnūquā efficit, vt seculo rebusque, quas in ea habebat, omninō renuntiet: quo horrenda mala hoc lumine sibi perspecta, euadere possit. Quemadmodū peregrinus aliquis obscura nocte perueniens ad periculosum aliquem locum, in quo ingens esset præcipitium, si repente splendore coruscationis oborte, certum, si pergat, imminere sibi periculum videat, mox totus contremiscens subsistit, retroque cedit: Ita peccator, cuius *via* (vt ait Dauid) *tenebra & lubricū*, cum primū eius animæ illuxerit lucis diuinæ coruscatio, contremiscit totus finemque prauæ suæ vitæ imponens, de ea emendanda cogitat; ac statuit.

c. Psal. 34. 6.

2.
Veritates
practica.

QVOD Vt maiori cum suauitate ac facilitate perficiat, eadem illustratio cœlestis ostendere illi consuevit excellentiam veritatum, quas fides Christiana reuelat; Ecclesiæque ad ipsius remedium proponit: manifestat illi virtutum pulchritudinem; æternorum bonorum magnitudinem; infinitam DEI quem offendit, maiestatem, innumera, quæ ab eo accepit, beneficia; eiusdem in omni loco præsentiam, quid fiat spectantis; paternam, quam de suis gerit prouidentiam; insignem illam charitatem, qua factus est homo, & in cruce pro eius remedio mortuus; infinitam eius misericordiam, qua ipsum tam diu expectauit; infernoque dignum inuitat ad veniam. Que & alia similia videns, præ stupore tremit ob mala, quæ scit se perpetrasse; erubescens, quod creatorem pro creatura reliquerit; quod tanto benefactori fuerit ingratus; erga supremum Dominum adeo inciuilis & inurbanus; ac denique tam parcus in eo amando, qui tantum erga ipsum amorem ostendit. Propter quæ omnia statuit firmiter, cum amoris spiritu progredi in eo, quod incepit cum timore. Ita accidit Saulo, Damascum cum magno furore contra Christianos proficiscenti: descendente enim Christo D. N. de cœlo ad eius animam expugnandam, & subito circumfusus eum lux de cœlo, illuxitque cordi eius terreno, diuinæ illustrationis splendor, quo vidit, timuit, ac tremuit; & amotus ex suo loco, *cecidit in terram*. Sed quid ea luce vidit? vidit (quemadmodum suo loco perpendimus) propriæ miseræ abyssum, qua persequebatur ipsum IESVM, venientem ad ipsum saluandum; ipsiusque IESV misericordiæ abyssum, eundem volentis seruare, qui ipsum persequebatur; vidit, quam *durum sibi esset, contra stimulum calcitrare*: quam verò expediret, se pijsimo Redemptori lubijcere: ex qua visione ita mutatus est, in virum alterum, vt ei sese dederet, quem persequebatur; ac diceret: *Domine, quid me vis facere*: o admiranda vis lucis cœlestis! o ineffabilis illustrati-

Sauli Conuersio.

d. Act. 9. 3.

Part. 5. Medit. 29.

nis diuinæ potentia! quæ aded erit dura terra, vt ad tantum splendorem non tremat? quæ rupes aded fortis; vt ad talia fulgura non contremiscat? quis mons aded erit profundè radicans, vt non euellatur ex loco suo; tollaturq; & mittatur in immensum diuinarum misericordiarum mare, vt à suis omnibus miserijs liberetur? O lux diuina, quid de admiranda tua efficacia dicam? Tu infideles conuertis; reducis hæreticos; mutas peccatores; desolas mundum; condis verò Ecclesiam; desolas seculum, repleas verò deserta, & Religiones innumeris habitatoribus! *Hoc magnum lumen* (ait S. Gregorius) *tenebras cordis euacuat, mentis oculos purgat, animos erigit, corda accendit, edocet semitas iustitiæ, desiderium virtutis adauget, magnum lumen per quod vitamuis offendicula, precipitia praeuermus, euadimus pericula, pertransimus laqueos, non timemus prospera, sustinemus aduersa, respicimus errorem, sequimur veritatem, Dæmonem vincimus, & sequimur Christum.* Cur non desideras, anima mea, hoc lumine illuminari, & illustrari hoc splendore? accede ad Patrem luminum, vt ea tibi communicet: si enim *e accesseris ad eum*, (quemadmodum ait Dauid) *illuminaberis lumine gratiæ eius, & facies tua non confundetur*, ob culpæ fœditatem.

SED amplius adhuc diuini huius luminis efficacia ostenditur ex eo, quòd naturam habeat ignis, qui ardet & illuminat: illuminat in intellectu, ardet verò in voluntate: in qua vehemens efficit salutis desiderium: idq; impulsu aded forti, vt faciat accelerare gressum, summaque velocitate currere, fugientem statum suum malum; quærentem verò, quod vidit, bonum. Vnde autem tanta oritur velocitas, nisi ab infinita Domini charitate, ignea ad expugnationem instrumenta, affectus scilicet amoris adhibentis. qui amor, flammæ instar, statim atque nascitur, videtur fugere terram, vt velociter perueniat in cælum vbi finis eius est, & quietis locus. Cum enim DEVS D. N. tenerimè diligit animas, grauius fert, si peccato eas videat defædatis: ideoque vehementer vrget, vt eas festinanter ex Dæmonis faucibus eripiat, accendens in eis ignem quendam amoris aded vehementis, vt eas extra se faciat; vrgeatque vt velocissimè currant; (f quemadmodum cerui, qui serpentes deuorant, aut quos persequuntur canes) quærantque fontem gratiæ viuam, vt à peccatorum suorum veneno & crudelium hostium persecutione liberentur. Hoc modo festinauit Maria Magdalena, quærendo Christum Seruatorem nostrum: cum enim septem venenatos serpentes, multitudinem scilicet lethaliū peccatorum deuorasset; septemque Dæmonia eam persequerentur, quæ passim allatrantia, eam mordebant ac vulnerabant: tacta illa diuini spiritus impulsu, ad suum quærendum medicum festinauit. Ad cuius pedes prostrata, igneque inflammatae inspirationis liquefacta, tantam effudit vim lacrymarum, vt ad culparum maculas eluendas sufficerent. adeoque in cursu illo properauit, vt breui hora eousq;

*in Psalm. 6.
conit. ad
versum 6.*

e Psalm. 33. 6.

3.

*Ignis lucens
& ardens.*

*Psalm. 41.
.2.*

*Luc. 8. 2.
Marc. 16. 9.
Magdalena
Conuersio.*

g Luc. 7. 47.

h Aliorum.

h Isai. 8. 3.

i Act. 2. 41.

k Cap. 4. 4.

Lib. 2. in

Lucam.

Luc. 11.

49.

Ruth vi-
denses festi-
nans.

peruenerit, quod multi alij iusti in multis annis non peruenerunt: quemadmodum insinuat dulcissima illa sententia eius, qui charitatis ac sanctitatis gradus ponderare nouit, ac aestimare, cum dixit: *g remittitur ei peccata multa, quoniam dilexit multum.* Simili festinatione cucurrerant, eodē impulsu diuino tacti, Matthæus, Zachæus, Samaritana, alijque peccatores, quos Christus D. N. vocauit, & conuertit, significationem implens nominis, quod iussit D. E. Y. S. Isaiam illi imponere: *h voca, inquit, nomen eius, accelera spolia deirabere, festina prædari.* valdè enim anxie desiderat, fortis illius armati domum prædari, eiusque spolia, nostra scilicet corda sibi accipere. Eadem verò festinatione cupit ipse, nos prædari eius cor; magnoque feruore ac festinatione cælum eius rapere. Ac propterea diuinū suum spiritum communicauit tanquam ventum vehementem, & in linguis igneis: cuius ignis efficacia ad eò fuit præpropria, vt prima sua concione S. Petrus, cum eiusdem inspirationis impetu, rapuerit sibi *tria millia* peccatorum; & in secunda, *k quinque millia.* vt enim ait S. Ambros. *nescit tarda molimina Spiritus Sancti gratia,* horret moras, ac dilationes; potius, cum primū nostræ conuersionis opus aggreditur, vellet eam cum omni exactione perficere. Propterea enim dicit: *lignem veni mittere in terram, & quid volo, nisi vt accendatur?* ignis hic est Spiritus sancti inspiratio, de cælo in terram; in ipsos scilicet peccatores descendens: quam, vt eo citiùs opus perficiat, Christus ipse fouet, ac nutrit, donec contritionis & amoris actum producat, quo peccata consumantur. Sed quid mirum, si aspectus, quem lux diuina communicat, talem affectum ac properationem efficiat, ad consequendum quod vidit? Nam si aspectus corporalis rerum terribilium aut ipsi corpori iucundarum, magnum calcar addit ad festinationem in illis fugiendis, his verò quærendis: mirum certè non erit; si spiritualis aspectus rerum terribilium, aut spiritui gratarum eundem effectum producat. Quamobrem meritò nomen RUTH, *videntem* significat & *festinantem*, ad significandum, eam cælesti lumine illustratam, tanto spiritus feruore opus suæ conuersionis accelerasse: vt adhuc Tyro in lege, quam amplectabatur, nullas timens difficultates, obtulerit se, quemadmodum postea videbimus, ad æquè festinandum in cursu, atque ipsa Noëmi, quæ antiqua valdè erat, in eaque lege veterana. O diuinæ Vocationis efficacitatem, quæ illustrando inflammas, vrgetque vt festinetur, & absque offensione curratur! lux enim tua, & viam monstrat, & vires præbet, ad rectè, festinanterque progrediendum.

S. 2. *Alij diuinæ vocationis effectus.*

EXPVGNATI S duabus spiritus facultatibus, intellectu & voluntate: supersunt internæ carnis potentia, imaginatio & sensualitas, à qui-

bus

bus fortis ille armatus arma plurima accipit. De quo propterea non sine magno mysterio Christus D. N. dixit, quod a *custodiat atrium suum*, domus enim hominis habet suas aulas altiores, Memoriam scilicet, Intellectum & Voluntatem; & atrium inferius ad ipsas portas, imaginationē scilicet & sensualitatem: quarum portae sunt ipsi sensus externi. Sed quoniam Dæmon nihil potest immediate in superioribus illis facultatibus, ut postea dicemus; ideo omnem custodiam & vigilias adhibet, ad capiendum ipsum atrium: occupando scilicet imaginationem, & sensualitatem; passiones, ac propensiones naturales: unde ipsum spiritum oppugnare aggreditur, & superare contendit: quem, si iam superauit, inde quoque magna cura & sollicitudine custodit; occupando quoque exteriores ipsas portas, ne sensus aut aperiantur, aut ocludantur, nisi ad ipsius nutum.

At, supremus noster D E V S, utpote totius domus, eiusque facultatum Dominus, potest impugnationem, ubi maluerit inchoare. Quare interdum vocationem auspicatur a sensibus externis, immittens per portas oculorum, auriumque, imagines aliquas, quasi viuas, rerum valde terribilium; qualis est mors, sepulchrum, aut ignis inferni: quibus acceptis, imaginatio vehementer cum mouet timorem & metum; quibus carnis propensiones marcescunt: Intellectus vero & voluntas pacatior & aptior manent, ad videnda & amanda, quae sunt ad salutem necessaria. Sapientissime autem impugnationem suam aggreditur ab ipsis altioribus facultatibus, recta iaculando in eas globos, prunasque diuinarum inspirationum, quemadmodum diximus: ex quibus prouenit, ut facultates inferiores expugnentur, victaeque iaceant. Si enim immissus spiritus est sicut R V T H *videns & festinans*, lumine scilicet caelesti videns res aeternas; ad quas obtinendas valde festinat, ac properat: mox pars inferior est *deficiens*. Vi enim inspirationis diuinae incipiunt vitia deficere; passiones languescere; carnisque insultus marcescere: debilitatur enim diuitiarum cupiditates, voluptatum appetitiones: & fumi vanitatum euanescent: prout enim diuinus spiritus sensim ingreditur; ita spiritus proprius deficit sensum: & cum ratio ipsa sese colligit, viresque resurmit, caro suas amittit: vna enim eademque inspiratio, quae nos fortes celeresque reddit in bonum; eadem opera debiles reddit & languidos in malum: quemadmodum S. Gregorius optime perpendit, dicens: Qui in sui creatoris amore roboratur, quod magis in diuina fortitudine crescunt, eodem amplius in propria deficiunt; & qui in desiderio rerum aeternarum sunt robustiores; sunt in cupiditate temporalium debiliores. Propterea. n. Psalmista dixit: *b concupiscit ac defecit anima mea*, dum cogitaret de *atriis Domini*: prius dicit, *concupiscit*, & postea, *defecit*: debile. n. est desiderium rerum diuinarum, nisi defectionem afferat rerum propriarum: eoque amplius frigidescit animus in amore seculi, quod Dei amore magis acceditur, quod in sinuauit Sponsa, cum dixit: *anima me aliquae facta est*, vi

a Luc. 11. 21.

Atrium hominis imaginatio & Sensualitas.

I.

Lib. 5. Moral. c. 30. & Homil. 13. in Ezech. b Psal. 83. 3. c. c. Cant. 5. 16.

locutus

d Gen. 32. 25

locutus est dilectus. statim enim atque diuinæ inspirationis pulsus, tactusque percipitur, carnis fortitudo debilitatur; & ipsa infirma debilisque manet in seipsa: quemadmodum etiam Iacob, cum *luctaretur* cum Angelo, Angelus verò *tetigisset nervum femoris eius, statim emarcuit: ipseque claudicabat.* ad ostendendum, quòd, si diuini amoris affectus, spiritusque virtus sit firma & constans, amor proprius carnisque fortitudo deficiat. Hæc ferè S. Gregorius. Ex quibus deprehendes vocationis diuinæ, cor tangentis efficacitatem: attractu enim suo ita liquefacit ac dissoluit quicquid carnale illud habebat: vt te, æquè superbum & arrogantem atque Saulum, impetus iste ex equo tuæ superbix deijciat; carnis insultus moderetur; auferatque appetitum videndi, comedendi, bibendi, ac degustandi res iucundas huius mundi: & potiùs horrorem quendam, earumque fastidium tibi afferet: ingeret verò tantam tuæ salutis famem, vt præ eius desiderio deficiens, dicas cum Dauide: *e exercitatus sum, & defecit spiritus meus.*

e Psal. 76. 4

2.

Contrarij
effectus Spi-
rituum.

Gen. 3. 5.

g Act. 9. 3.

Psal 13. 8.

h Isa. 40. 31

i Ezech. 1.
12. & c.

Ex his, quæ dicta sunt licebit discrimen agnoscere inter suggestionem Dæmonis, & Spiritus sancti inspirationem: quemadmodum enim spiritus ipsi, à quibus illæ proueniunt, contrarij sunt: ita contrarios habent effectus: quamuis idem prima facie nomen sortiantur. Vtraque enim facit nos videre, currere, ac deficere; sed modo omninò diverso. Dæmonis enim suggestio excæcat oculos animæ, ne videat, quod præcipit DEVS; eosdem verò aperit ad videndum, quod caro concupiscit; quemadmodum euenit Eux, cui dixit serpens: *f in quocunque die comederitis ex eo fructu, aperientur oculi vestri; & scietis bonum & malum.* Quare huiusmodi visio, cæcitas potiùs est appellanda, vt quæ meliori alterâ priuet. Contrà verò Spiritus S. inspiratio excæcat quidem oculos, ne videant, quod carni placet: sed eosdè aperit, vt videant, quod placet Deo: quemadmodum euenit Saulo: quem lux cælestis ad eò excæcauit, vt etià *g apertis oculis nihil videret.* Quæ tamè, visio potiùs, quam cæcitas est appellanda, vt quæ præstantem ad eò rerum cælestium visionem attulerit. Præterea suggestio illa valdè facit properare in adimplenda propria voluntate, conculcando diuinam; At inspiratio properare nos facit, ad implendam diuinam, mortificando propriam. Suggestio illa debilitat spiritus vigorem, acuit verò carnis insultus; facit pedes veloces ad vitia, plumbeos ad virtutem: ipsa verò inspiratio, carnis passiones domat, spiritus verò affectus corroborat: & (vt ait Isaias) *h dat illis pennas sicut aquila, vt volare possint, & currere, non laborantes, & ambulare, non deficientes in obsequio DEI.* ad eum modum, quo sancta i quatuor animalia ambulabant; quæ plena oculis vbi, erat impetus spiritus, illuc gradiebantur in similitudinem fulgoris corruscantis.

Hi sunt tres conflictus diuinæ vocationis in anima: vt obtentâ victoriâ, ingrediatur Iustificationis gratia; ad quam illa dirigitur: tunc autem non

solum

solū optimè illi conueniunt tria mystica nominis RUTH significata prædicta, sed quæcum adhuc valdè insigne & notandum. Voluit enim DEVS D.N. idem nomē in diuersis linguis aut in ipsa Hebræa, cum diuersis punctis, varia habere significata, ad indicanda varia mysteria: hoc autem nomen RUTH, secundū aliquos Doctores, significat *saturatam*, vel *inebriatam*. Anima enim, quæ sollicitè ad eō Iustificationis gratiam cōsiderauit; & ad eā obtinendā ad eō properauit, disposita omnino est, dignaque, cui Dominus nosser reddat, quod promisit, cum dixit: *k Beati, qui esuriunt & sitiunt Iustitiam: quoniam ipsi saturabuntur.* Quæ autem hæc est Iustitia, nisi gratia, quæ nos iustificat? quæ tanta communicatur, quanta fames est ac dispositio, ad eam accipiendam præcedens: simul verò datur vinum Charitatis, quod nos inebriat, cælestium donorum plenitudine; iuxta illud Dauidis. *linebriantur ab uberitate domus tuæ, & torrente voluptatis tuæ potabis eos*, donec satureretur. Tunc etiam datur filio prodigo in *utulus saginatus*, quo suum cor famelicum satiet. Alia denique stupenda assert bona in subsequētibz Capitibus insinuanda. Sed nunc huic finem imponamus, monētes, vt siquidē inspiratio Dei nostram exigit cooperationem, ad omnes hos effectus integrè producendos: statim atque eius pulsū senseris, diuini Spiritūs præsentiam (vt S. Bernard. dicit) agnoscas: cuius vox sonat in auribus tuis, veniatque ad te iustificandum; ac donis suis replendum; modò te ad ea recipiēda disponas. Poteris verò magno seruore ei dicere: *ô diuine Spiritus, qui ubi, & qua efficacitate vis, ad peccatores iustificandos, inspiras: præmitte ignem, qui te præcedit, vt luce sua me illuminet, ardore inflammet, velocitate acceleret; adiuuitate denique debilitet ad omne malum, & corroboret ad omne bonum: sariando me donis tuæ gratiæ, donec plenè satures in tua gloria in æternum, Amen.*

Ruth Satu-
rata.Arias Mont.
Tom. ult.
Bibl.

k Matt. 5. 6

l Psal. 53. 9

m Luc. 15.
23.Serm. 1. de
Pentecost.

CAPVT III.

ADMIRANDIS VIIS ET RATIONIBVS DEVS

*Dominus Noster vniversos mundi peccatores vocat, offerens illis
media auxilia, ad conuersionem sufficientia.*

TYPENDA media adhibuit DEVS D. N. adhibetque continuè ad omnes mundi peccatores vocandos, & conuertendos; tã infideles, ad suam Ecclesiam eos deducendo; quàm fideles, vt in ea dignè viuant. Nam (vt ait S. Grogorius, Nazianzenus) *incredibilis est vis amoris, si potentia coniungatur.* Et quoniam DEVS in vtroque est infinitus, fir, vt immensa eius Charitas ipsum permo- ueat, ad media nostræ salutis omnipotentia suâ exe-

In vita sua
quam ipse
scripsit car-
mine.

Tom. 1.

D

quenda